

Şehitler kendilerini neden ölmüş bilmiyorlar?

Sıbğatullah Bey: “Birinci Mektub-Birinci Sualde şehitler için geçen, ‘Onlar kendilerini ölmüş bilmiyorlar. Yalnız kendilerinin daha iyi bir âleme gittiklerini biliyorlar. Kemal-i saadetle mütelezziz oluyorlar. Ölümdeki firak acılığını hissetmiyorlar...’ ifadesini açıklar mısınız?”

Risâle-i Nur’dan Birinci Mektub hayat mertebelerini beyan eder. Bu mertebeleri kısaca arz edelim:

1- Hayat mertebelerden birincisi, bizim şu an içinde bulunduğumuz hayat mertebesidir. Yani dünya hayatıdır. Bu hayat mertebesinde varlığımızı sürdürebilmemiz için yemek, içmek, uyumak, çalışmak, kazanmak, dinlenmek... v.s. zorundayız. Zorunluluklarla, sınırlamalarla, beşeriyet kayıtlarıyla çerçevelenmiş bir hayat mertebemiz var.

2- Hazret-i İlyas ile Hazret-i Hızır Aleyhimesselemin içinde bulundukları hayat mertebesidir. Yeryüzünde yaşadıkları halde, bize göre serbest bir hayatları vardır. Bizi çepeçevre kuşatan zorunluluklar ve sınırlamalar onlara gelince çözülüyor, hükümsüz kalıyor, devreden çıkıyor. Meselâ bir anda bir çok yerde bulunabiliyorlar. Beşeriyet kayıtlarıyla hareket kabiliyetleri kısıtlanmıyor. İsterlerse yiyip içiyorlar. Fakat bizim gibi mecbur değiller.

3- Hazret-i İdris ile Hazret-i İsa Aleyhimesselemin içinde bulundukları hayat mertebesidir. Bu iki Peygamber de gökte insan olarak ve dünyevî vücutlarıyla birlikte bulundukları halde, melek hayatı gibi bir hayat yaşıyorlar. Beşeriyet kayıtlarından uzaktırlar. Vücutları yıldızimsı bir şeffaflık ve nuranî bir letafet içindedir.

4- Şehitlerin hayatıdır. Şehitlerin ölmediklerini ve kabir hayatının üstünde bir hayat tabakasında yaşıyor olduklarını Kur’ân’dan öğreniyoruz. Kur’ân diyor ki: “Siz, Allah yolunda öldürülenlere ölü demeyin! Onlar diridirler, yaşıyorlar; lâkin siz farkına varmazsınız!” 1

Çünkü onlar dünya hayatlarını hak yolda feda etmişlerdir. Hak yolun hatırı ve üstünlüğü için, herkesin tutkun olduğu dünya hayatından geçmişlerdir. Allah'tan daha üstün bir hayat umarak, hakkın galebesi ve zaferi için ve Allah'ın rızası için, gözlerini kırpmadan dünyevî hayatlarını defterlerinden silmişlerdir. Şüphesiz bu fedakârlığın Allah katındaki karşılığı büyüktür. Hayata karşı hayattır! Çünkü Cenâb-ı Hak Kerim'dir, Şekûr'dür, Vehhâb'tır, Müşfik'tir, Lâtif'tir, Rahîm'dir. Yani cömerttir, karşılık vericidir, severek verendir, şefkat sahibidir, lütfedendir, merhamet sahibidir. Allah yolunda hayatını veren bir kulunu, dünya hayatından daha üstün bir hayatla kucaklaması Allah'ın lütuf ve keremindendir, şefkat ve merhametindendir, hayra ve iyiliklere karşılık verici olmasındandır.

Bundandır ki Cenâb-ı Hak şehitlere dünya hayatından hiç de geri kalmayan, dünya hayatını hiç de aratmayan, dünya hayatından daha yüksek, daha canlı, daha diri ve her zerresi hayat ve şuur dolu, kedersiz, acısız, dertsiz, zahmetsiz, capcanlı bir hayatı hemen bahşediyor. Öyle ansızın bahşediyor ki, şehit olan birisi adeta neye uğradığını şaşırıyor. Birdenbire kendisini olağan üstü yüksek nitelikli bir hayat ortamında buluveriyor. Birdenbire hayat şartlarının değiştiğini, her şeyin birdenbire lehine döndüğünü görüyor. Az önceki çetin vuruşmalardan hiçbir eser, hiçbir üzüntü, hiçbir korku, hiçbir kaygı kalmamıştır artık. Düşman kurşunundan tamamen himaye altına alınmıştır.

Oysa diğer yandan, cesedi parçalanmış, kan revan içinde yerde yatıyor olabilmektedir. Fakat o, bir başka hayatın çiçeklerini çoktan koklamaya başlamıştır. Onu yerlerin ve göklerin nurlu ve faziletli sakinleri, âlem-i berzahın feyizli yetkilileri çoktan karşılamıştır. O çoktan kucaklarda dolaşmaya, tebrikler almaya, taltif görmeye başlamıştır. Öyle ki, düşmanların ne olduğunu düşünmeyecek, dostların nerede kaldığını bilmeyecek derecede yeni, olağanüstü, korumalı ve sıra dışı bir hayata girivermiştir. Öyle ki, "Bu dostlar da bir tuhaf oldu! Nereye gittiler? Nereye saklandılar?" diyecek derecede... Ya da, "Ben bu yer altı sığınağını nasıl da bulup sığındım! Çatışmalar ne kadar da şiddetliydi! Neredeyse ölecektim!" dercesine bir hayata girmiştir.

Şehitler kendilerini ölmüş bilmiyorlar. Ölümün ayrılık acılığını hissetmiyorlar. Bilâkis, az önce yanında yer alıp, şimdi olmayan dostlarının öldüğünü zannediyorlar.²

Şehitler kendi ayrılık ve ölüm acılarını hissetmezler; fakat dünyada kalan çok sevdiği dostlarından ayrıldıklarını bilirler. Bu ayrılığın tatlı ateşini hissederler. Demek, bu ayrılık ateşini onlar çekilmez bir acı olarak değil, tatlı bir şefkat ve rahmet içinde hissederler. Çünkü:

I- İçinde bulundukları âlem acı çekmeye müsait değildir.

II- Allah’a yakın olduklarından, Allah’a yakın bildikleri salih dostlarını rahmet dolu bir ümit içinde merak ederler.

III- Bu ayrılık ateşinde, dünyevî acılarda olduğu gibi ümitsizlik ve isyan yoktur.

5- Beşinci hayat mertebesi, kabir ehlinin ruhanî hayatlarıdır. Ölüm yokluk değil; hayatın cisim gömleğinden sıyrılıp ruhanî bir boyut kazanmasından ibarettir.³

Dipnotlar:

1- Bakara Sûresi: 154.

2- Mektûbât, s. 12. 3- Mektûbât, s. 13.